

HØJESTERETS DOM

afsagt tirsdag den 6. september 2022

Sag BS-26753/2021-HJR
(1. afdeling)

2B – Bedst og Billigst som mandatar for A
(advokat Martin Bondesen)

mod

IFS Randers
(advokat Helene Amsinck)

Biintervenient til støtte for 2B – Bedst og Billigst
som mandatar for A:
Fagbevægelsens Hovedorganisation
(advokat Jeppe Wahl-Brink)

Biintervenient til støtte for IFS Randers:
Dansk Arbejdsgiverforening
(advokat Tine Benedikte Skyum)

I tidligere instans er afsagt dom af Vestre Landsrets 1. afdeling den 15. juni 2021
(BS-19416/2020-VLR).

I pådømmelsen har deltaget fem dommere: Thomas Rørdam, Henrik Waaben,
Lars Hjortnæs, Kristian Korfits Nielsen og Rikke Foersom.

Påstande

Parterne har gentaget deres påstande.

Supplerende sagsfremstilling

A, der efter det oplyste er diagnosticeret med angst, tilbagevendende depressioner og ADHD, blev den 19. november 2018 bevilget midlertidigt fleksjob hos Idræt for Sindet (IFS Randers). Jobcenter Randers vurderede, at hun kunne arbejde fire timer ugentligt, og at hun havde følgende skånebehov:

”Nedsat tid, behov for fast struktur, tydelige og rolige rammer, støtte ift. grænsesætning (sige fra, da du nemt siger ja til mere, end du reelt kan overskue), undgå stress og pres, mulighed for at 'gå fra' og afholde pause, hvis behov. En fast kontaktperson, der blandt andet kan støtte dig i ikke at tage for meget ansvar samt give dig løbende positiv feedback på opgavernes udførelse, da du har tendens til selvhenførende tolkninger.”

A var fra den 15. november 2018 til den 30. april 2019 ansat som idrætskoordinator hos IFS Randers med en timeløn på 139 kr. og en ugentlig arbejdstid på fire timer.

Det midlertidige fleksløntilskud til ansættelse i fleksjob hos IFS Randers blev ved bevilling af 14. maj 2019 forlænget med øget timetal. Jobcenteret vurderede As arbejdssevne til syv timer ugentligt og hendes skånebehov som uændrede.

Ved ansættelseskontrakt af 15. maj 2019 blev A ansat i en ny tidsbegrænset stilling som idrætskoordinator hos IFS Randers med en ugentlig arbejdstid på syv timer til den 15. maj 2020. Hendes løn fra IFS Randers udgjorde i perioden 4.216,33 kr. pr. måned, og hendes fleksløntilskud fra Randers Kommune udgjorde efter det oplyste 17.224 kr. pr. måned.

Anbringender

2B – Bedst og Billigst som mandatar for A har anført navnlig, at IFS Randers' opsigelse af hende var begrundet i hendes handicap og i strid med forskelsbehandlingslovens § 2, stk. 1. Da opsigelsen skete med henvisning til, at foreningen ikke havde mulighed for at opfylde hendes skånebehov, er der påvist faktiske omstændigheder, som giver anledning til at formode, at hun ved opsigelsen blev forskelsbehandlet på grund af sit handicap. IFS Randers har herefter bevisbyrden for, at opsigelsen ikke var i strid med forskelsbehandlingsloven.

IFS Randers har ikke løftet bevisbyrden for, at hun ikke var kompetent, egnet og disponibel til at udføre de væsentlige funktioner i stillingen som idrætskoordinator.

Opsigelsen var reelt begrundet i hendes afvisning af at fortsætte med at varetage svømmeundervisningen og hendes skånebehov i form af en fast kontakt-

person. Svømmeundervisningen var en mindre arbejdsopgave, som hun varetog en time om ugen i foråret 2019. Hun var ikke ansat til at varetage denne arbejdsopgave. Skånebehovet i form af en kontaktperson var aftalt og accepteret af IFS Randers i forbindelse med hendes ansættelse. Hendes skånebehov var uændrede, mens hun var ansat hos foreningen. Hun har ikke fremsat krav om, at foreningen skulle stille en kontaktperson til rådighed for hende, når hun var på arbejde.

IFS Randers opfyldte ikke sin tilpasningsforpligtelse efter forskelsbehandlingslovens § 2 a. Foreningen undersøgte bl.a. ikke forud for opsigelsen, om der var mulighed for økonomisk tilskud til en ekstern livredder eller intern omstrukturering. Endvidere viser det efterfølgende forløb, hvor hun blev tilbudt fortsat ansættelse alene med kontorarbejde, at foreningen havde mulighed for at imødekomme hendes skånebehov.

Opsigelsen var i strid med forskelsbehandlingslovens § 2, jf. § 2 a, og hun skal derfor tilkendes en godtgørelse efter lovens § 7.

Godtgørelsen skal i overensstemmelse med hidtidig praksis for arbejdstagere i fleksjob fastsættes på baggrund af hendes samlede månedlige indkomst på 21.440,33 kr., dvs. inklusive fleksløntilskud.

IFS Randers har anført navnlig, at opsigelsen af A ikke var i strid med forskelsbehandlingslovens § 2, jf. § 2 a, og at hun derfor ikke har krav på en godtgørelse efter lovens § 7.

A var ikke kompetent, egnet og disponibel til at varetage de væsentlige funktioner i forbindelse med stillingen som idrætskoordinator, idet hun ikke ville tage livredderprøven og derfor ikke kunne varetage svømmeundervisningen. Det var en væsentlig forudsætning for ansættelsen af hende i den nye tidsbegrænsede stilling i maj 2019, at hun kunne varetage svømmeundervisningen.

Foreningen har fuldt ud opfyldt sin tilpasningsforpligtelse. Foreningen tilbød, at Bs datter kunne hjælpe A med at tage livredderprøven, hvilket hun afviste. Foreningen undersøgte også, om andre i foreningen kunne varetage svømmeundervisningen, eller om aktiviteten kunne gennemføres med hjælp fra andre foreninger, men det var ikke tilfældet. Foreningens begrænsede økonomi gjorde det ikke muligt at få en ekstern livredder, og foreningen havde ikke pligt til at søge offentligt tilskud hertil.

A tilkendegav på et møde i oktober 2019, at hun havde behov for, at der var en person til rådighed, når hun var på arbejde. Foreningen havde heller ikke mulighed for at opfylde dette skånebehov.

As skånebehov gik langt ud over, hvad foreningen havde mulighed for og var forpligtet til at imødekomme. Det ville pålægge foreningen en uforholdsmæssig stor byrde at opfylde de krævede tilpasningsforanstaltninger.

Tilbuddet om, at A efter opsigelsen kunne fortsætte i den tidsbegrænsede ansættelse alene med kontorarbejde, var udtryk for, at man i foreningen gik i panik, da hun fremsatte et godtgørelseskrav på ca. 193.000 kr., som foreningen ikke kunne betale. Der var tale om en nødløsning.

En eventuel godtgørelse kan maksimalt udgøre seks måneders løn og skal alene beregnes på grundlag af foreningens faktiske lønudgift.

Højesterets begrundelse og resultat

Sagens baggrund og problemstilling

A blev i november 2018 bevilget midlertidigt fleksjob hos Idræt for Sindet (IFS Randers), hvor hun fra den 15. november 2018 til den 30. april 2019 var ansat som idrætskoordinator fire timer ugentligt.

I maj 2019 blev det midlertidige fleksløntilskud til ansættelse i fleksjob forlænget med øget timetal. A blev herefter ansat i en ny tidsbegrænset stilling som idrætskoordinator hos IFS Randers med en ugentlig arbejdstid på syv timer til den 15. maj 2020.

A blev afskediget i november 2019. Parterne er enige om, at hun på afskedigelsestidspunktet var omfattet af forskelsbehandlingslovens handicapbegreb. Afskedigelsen var begrundet med, at IFS Randers ikke kunne opfylde hendes skånebehov.

Spørgsmålet er, om IFS Randers har opfyldt sin pligt efter forskelsbehandlingslovens § 2 a til at træffe de foranstaltninger, der var hensigtsmæssige for at give A adgang til fortsat beskæftigelse. Hvis tilpasningsforpligtelsen ikke er opfyldt, skal der tages stilling til størrelsen af den godtgørelse, der skal tilkendes hende efter lovens § 7.

Arbejdsgiverens pligt til at foretage tilpasninger

Efter forskelsbehandlingslovens § 2 a skal en arbejdsgiver træffe de foranstaltninger, der er hensigtsmæssige i betragtning af de konkrete behov for at give en person med handicap adgang til at udøve beskæftigelse, medmindre arbejdsgiveren derved pålægges en uforholdsmæssig stor byrde, som ikke i tilstrækkeligt omfang lettes gennem offentlige foranstaltninger.

Som fastslået i Højesterets domme af 11. august 2015 (UfR 2015.3827) og 13. april 2016 (UfR 2016.2463) har en arbejdsgiver pligt til at undersøge og

eventuelt afprøve mulige, hensigtsmæssige tilpasningsforanstaltninger, når arbejdsgiveren som i den foreliggende sag er bekendt med arbejdstagerens handicap og heraf følgende behov for tilpasningsforanstaltninger.

A varetog som idrætskoordinator svømmeundervisningen hos IFS Randers, hvilket krævede, at hun tog en årlig livredderprøve. Hun havde bestået livredderprøven i 2019 og skulle til en ny prøve i januar 2020.

Højesteret lægger efter de afgivne forklaringer ligesom landsretten til grund, at A i oktober 2019 på et møde med B og C tilkendegav, at hun ikke magtede at tage livredderprøven i januar 2020, og at hun samtidig tilkendegav, at hun havde behov for at have en kontaktperson til rådighed, når hun var på arbejde. Højesteret lægger endvidere til grund, at B i september 2019 havde tilbudt, at hendes datter kunne hjælpe med svømmeundervisningen, så A kunne træne op til livredderprøven.

Efter de afgivne forklaringer lægger Højesteret til grund, at varetagelsen af svømmeundervisningen var en væsentlig funktion i As stilling som idrætskoordinator hos IFS Randers. Højesteret lægger endvidere til grund, at hendes skånebehov blev drøftet i foreningens bestyrelse, og at foreningen overvejede og undersøgte flere muligheder, herunder muligheden for at få andre til at varetage svømmeundervisningen.

Oplysningerne i sagen giver ikke Højesteret grundlag for at fastslå, at IFS Randers burde have foretaget yderligere overvejelser eller undersøgelser. Oplysningerne giver under hensyn til foreningens karakter, størrelse og økonomi heller ikke grundlag for at anfægte IFS Randers' vurdering af, at det ikke ville være muligt at fritage A for opgaven med at varetage svømmeundervisningen, og at det ikke ville være muligt for foreningen at stille en kontaktperson til rådighed for hende, når hun var på arbejde.

Herefter og af de grunde, der er anført af landsretten om betydningen af foreningens tilbud om at trække afskedigelsen tilbage, tiltræder Højesteret, at IFS Randers har opfyldt sin tilpasningsforpligtelse efter forskelsbehandlingslovens § 2 a. Afskedigelsen af A var derfor ikke i strid med forskelsbehandlingsloven.

Højesteret stadfæster herefter dommen.

THI KENDES FOR RET:

Landsrettens dom stadfæstes.

I sagsomkostninger for Højesteret skal 2B – Bedst og Billigst som mandatar for A betale 50.000 kr. til IFS Randers.

De idømte sagsomkostningsbeløb skal betales inden 14 dage efter denne højesteretsdoms afgørelse og forrentes efter rentelovens § 8 a.